

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 6Co/208/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1110231316
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 10. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Branislav Král
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2018:1110231316.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave, v senáte zloženom z predsedu senátu: JUDr. Branislava Krála, a členov senátu: JUDr. Martina Murgaša a JUDr. Zuzany Kučerovej, v právnej veci žalobcov: X/ W. C. Z..G., G. G.: C. XX, XXX XX H., V.: XX XXX XXX, X/ W. K. G..M..B., G. G. C. XX, H., V.: XX XXX XXX, obaja právne zastúpení: Fridrich Paľko s.r.o., so sídlom: Grösslingova 4, 811 09 Bratislava proti žalovanej: Slovenská M. F. I. G. G. M., G. G.: Ž. T. XX, XXX XX H., o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcov proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I. zo dňa 13. decembra 2017, č. k. 5C/157/2010-408, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.
- II. Žalovanej súd náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie v celom rozsahu zamietol žalobu, ktorou sa žalobcovia domáhali proti žalovanej náhrady škody a nemajetkovej ujmy titulom nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Košice I. Žalovanej náhradu trov konania nepriznal.

2. Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že žalobca 1/ sa pôvodnou žalobou doručenou súdu dňa 14.07.2010, zmenenou podaním doručeným súdu dňa 21.02.2012 (zmena pripustená uznesením č. k. 5C/157/2010 - 136 zo dňa 15.03.2012) domáhal proti žalovanej určenia, že táto je zodpovedná za škodu, ktorá (pôvodne iba) žalobcovi 1/ vznikla nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Košice I a zaplatenia sumy v celkovej výške 15.485.314,25 eur pozostávajúcej z istiny vo výške 4.289,32 eur, príslušenstva tvoreného sumou poplatkov z omeškania vo výške 14.946.557,79 eur, príslušenstva tvoreného sumou nákladov spojených s uplatnením istiny vo výške 48.047,14 eur a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 486.420,00 eur. Nezákonnosť (nesprávnosť) úradného postupu žalobca 1/ videl v tom, že Okresný súd Košice I odmietol prijať jeho podania zo dňa 24.07.2006 urobené elektronickými prostriedkami, obsahujúce elektronické dokumenty - žaloby - podpísané zaručeným elektronickým podpisom, spolu so „Sprievodným listom k návrhu, ktorý informoval o urobenom podaní, zvolenej forme a obsahu optického nosiča DVD, čím bolo žalobcovi zabránené, aby sa dovolal ochrany svojich legitímnych majetkových práv v občianskom súdnom konaní spĺňajúcom požiadavky spravodlivého procesu. Uvedeným konaním malo podľa názoru žalobcu 1/ (neskôr žalobcov) dôjsť k vzniku majetkovej škody a nemajetkovej ujmy v príčinnej súvislosti s porušením čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

3. Podľa opisu skutkového stavu tvrdeného žalobcom 1/ v podanej žalobe, mal Okresný súd Košice I na elektronické podanie žalobcu reagovať listom, v ktorom žalobcovi 1/ oznámil, že nemá k dispozícii elektronickú podateľňu, v dôsledku čoho nespĺňa podmienky zákona č. 215/2002 Z. z. o elektronickom

podpise, a preto vracia žalobcovi elektronické dokumenty uchované na DVD nosičoch. Na uvedené stanovisko Okresného súdu Košice I reagoval žalobca 1/ listom, v ktorom trval na prijatí svojho podania, pretože bolo uskutočnené v súlade s ust. § 42 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len "O.s.p.") a zároveň podanie bolo súdu riadne doručené. Podľa ust. § 82 ods. 1 O.s.p. deň doručenia je potrebné považovať za deň začatia občianskeho súdneho konania. Žalobca 1/ upozornil Okresný súd Košice I na nutnosť postupovať v súlade s relevantnými primárnymi a sekundárnymi normatívnymi aktmi a prijať podanie urobené elektronickými prostriedkami podpísané zaručeným elektronickým podpisom. Súčasne podľa § 132 Vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 543/2005 Z. z. o Spravovacom a kancelárskom poriadku pre okresné sudy, krajské sudy, Špeciálny súd a vojenské sudy prijímanie podaní urobených elektronickými prostriedkami podpísaných zaručeným elektronickým podpisom podľa osobitného zákona je možné od 01.05.2002 a nie je vinou žalobcu 1/, že okresný súd nemá vytvorené podmienky na prijímanie takýchto žiadostí.

4. Žalobca 1/ v domnienke, že Okresný súd Košice I po uplynutí dlhšieho časového obdobia odstránil nedostatky, ktoré boli dôvodom neprijatia elektronického podania zo dňa 24.07.2006, teda, že vytvoril v súlade so zákonom o elektronickom podpise a vyhláškou Národného bezpečnostného úradu č. 542/2002 Z. z. o spôsobe a postupe používania elektronického podpisu v obchodnom a administratívnom styku vytvoril elektronickú podateľňu, podal opätovne všetky vrátené žaloby a podanie opäť uskutočnil elektronickými prostriedkami. Okresný súd Košice I listom žalobcovi 1/ oznámil, že jeho podanie urobené dňa 24.07.2006 nie je možné prijať, nakoľko Okresný súd Košice I naďalej nedisponuje technickými prostriedkami na prijímanie podaní elektronickou formou.

5. Žalovaná žiadala v konaní žalobu v celom rozsahu zamietnuť s odôvodnením, že zo žaloby vyplýva, že žalobca sa sťažnosťou na Ústavnom súde SR domáhal ochrany svojich práv v súvislosti s neprijatím jeho návrhov na začatie súdneho konania okresným súdom. V tomto konaní pred Ústavným súdom SR (II. ÚS 93/08) žalobca požadoval finančné zadostučinenie vo výške 10 000 Sk za každé jedno porušenie práva, teda za každý neprijatý návrh. Nálezom v predmetnom konaní Ústavný súd SR rozhodol vo veci podanej sťažnosti tak, že konštatoval porušenie č. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, žalobcovi však požadovanú satisfakciu nepriznal a v tejto časti sťažnosti nevyhoviel. Podľa ustanovenia § 159 ods. 3 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok, len čo sa vo veci právoplatne rozhodlo, nemôže sa prejednávať znova. Žalovaná v súvislosti s namietaným nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Košice I vzniesla námietku premlčania, nakoľko k nesprávnemu úradnému postupu tohto súdu malo dôjsť dňa 24.07.2006, žaloba bola na súde podaná dňa 14.07.2010. V prípade, ak mala žalobcovi vzniknúť škoda práve neprijatím návrhov na začatie konania súdom, lehota na uplatnenie tohto nároku žalobcovi uplynula dňa 24.01.2010. K samotnej škode žalovaná namietala, že pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody podľa zák. č. 514/2003 Z. z. je nevyhnutné okrem iného preukázať existenciu škody a podľa jej názoru (v tom čase) žalobca nepreukázal existenciu škody, teda nároky, ktoré si uplatňuje je možné považovať za hypotetické. S poukazom na § 42 ods. 1 O.s.p. podanie možno urobiť písomne, ústne do zápisnice, elektronickými prostriedkami alebo telefaxom. Žalobcovi teda po odmietnutí podania Okresným súdom Košice I nič nebránilo, aby svoje návrhy doručil súdu aj v inej forme ako elektronickými prostriedkami. S poukazom na ustanovenie § 415 a § 417 Občianskeho zákonníka bola žalovaná názoru, že žalobca svojím konaním už od počiatku nepredchádzal riziku vzniku škody tým, že nevyužil iné spôsoby podania svojich návrhov na začatie súdneho konania. Žalovaná ďalej namietala tvrdenie žalobcu, že došlo k premlčaniu nárokov uplatnených dňa 24.07.2006 na DVD nosičoch, pretože s poukazom na § 79 a 82 O.s.p., je nutné vyvodiť záver, že súdne konanie bolo začaté dňom doručenia návrhu, teda dňom 24.07.2006, pričom účinok doručenia návrhu nemohol vylúčiť ani prípadný nesprávny úradný postup Okresného súdu Košice I. Neobstojí tak tvrdenie žalobcu o možnom neúspechu v konaniach z dôvodu prípadnej námietky premlčania vznesenej v konaní žalovanými. Z uvedeného vyplýva, že z dôvodu neprijatia podaní súdom tak žalobcovi nevznikla a ani nemohla vzniknúť majetková škoda, či už v rovine istiny, ktorá má tvoriť predmet jednotlivých konaní, alebo zisku, nakoľko k premlčaniu pohľadávok uplatňovaných žalobcom konaním súdu nedošlo. Sudy po zavedení elektronickej podateľne opakovane vyzývali žalobcu o dodatočné predloženie návrhov, avšak bezvýsledne, pričom sudy boli ochotné prijať tieto návrhy s právnymi účinkami zachovanými podľa pôvodného dátumu doručenia. Z vyjadrenia predsedu Okresného súdu Košice I N. Z. I. vyplýva, že žalobca doručoval súdu DVD nosiče s návrhmi po prvýkrát 31.03.2006, pričom tie isté DVD nosiče boli opätovne súdu doručené 19.10.2006 a následne zapísané do súdneho registra s dátumom pôvodného podania 31.03.2006. DVD nosiče doručené súdu dňa 24.07.2006 žalobca už súdu opakovane nedoručil,

teda súd sa nemohol oboznámiť s ich obsahom, ani ho vytlačiť a zapísať do súdneho registra. Žalobca najneskôr 29.01.2008 mal vedomosť o tom, že okresný súd má potrebné technické vybavenie na prijatie podaní, a teda nič mu nebránilo opakovane doručiť DVD nosiče, ktoré boli prvýkrát doručené 24.07.2006. Z uvedeného vyplýva, že žalovaná nemohla niest' zodpovednosť a nahrádzať žalobcovi materiálnu škodu, tak, ako si ju uplatnil, pretože nepreukázal vznik škody a nie je možné predpokladať, že ju v tomto konaní preukáže. Nedôvodný je tak nárok spočívajúci v materiálnej škode vo výške 14.950.847,11 eur odôvodňovaný premlčaním nárokov, nakoľko k premlčaniu nárokov konaním súdu nedošlo. Žalobca sa svojimi návrhmi domáhal len zaplatenia istiny a nie poplatkov z omeškania, ktoré v žalobe vyčíslil až do výšky 14.946.557,79 eur. Žalovaná mala za to, že príslušenstvo pohľadávok v predmetných súdnych konaniach si žalobca neuplatňoval, a teda takáto škoda mu nemohla vzniknúť ani v prípade preukázania premlčania pohľadávok konaním súdu. Ďalej žalobca nepreukázal dôvodnosť materiálnej škody vo výške 747.542,34 eur, ktorá mala vyjadrovať ušlý zisk, materiálnej škody vo výške 214,45 eur, ktorá vyjadruje úročenie finančného kapitálu žalobcu (nakoľko chyba základ nároku), ako ani v nákladoch na súdne spory. Tieto nároky nemôžu byť opodstatnené už len preto, že zatiaľ neprebíha meritórne konanie a ani jedna uplatnená pohľadávka nebola právoplatne prisúdená, takže vôbec nie je zrejmé, že nároky žalobcu sú legitímne a či bude v konaniach úspešný. Takisto nie je ničím podložená uplatnená materiálna škoda spočívajúca v nákladoch žalobcu vynaložením finančných prostriedkov na ochranu jeho legitímnych práv, t.j. úhradu poplatkov, trov zastúpenia, nákladov na telekomunikačné, administratívne a poštovné výdaje. Pokiaľ ide o trovy právneho zastúpenia spojené s konaniami vedenými pred okresným súdom, tieto mali byť žalobcom v týchto konaniach uplatňované súčasne s podanými žalobami, nakoľko boli predmetom občianskeho súdneho konania.

6. V priebehu konania dňa 11.02.2013 podal žalobca 1/ návrh na pristúpenie ďalšieho účastníka tak, že žalobcom 2/ bude spoločnosť W. K. G..M..B.. Svoj návrh odôvodnil novou právnou skutočnosťou, a to uzatvorením zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 28.06.2012 so spoločnosťou W. K. G..M..B.., ktorej predmetom bola pohľadávka na náhradu škody spočívajúcej v istine, poplatku z omeškania a nákladov spojených s uplatnením istiny. Pôvodný žalobca (žalobca 1/) si naďalej ponechal pohľadávku, ktorej obsahom je nárok na náhradu nemajetkovej ujmy. Súd uznesením vyhláseným na pojednávaní dňa 13.12.2017 pripustil vstup nového účastníka do konania na strane žalobcu, a to ako žalobcu 2/ obchodnú spoločnosť W. K. G..M..B..

7. Súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku uviedol, že predmetom konania bolo posúdenie dôvodnosti nároku na náhradu škody, ktorá mala žalobcom vzniknúť z dôvodu nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Košice I neprijatím elektronického podania žalobcu 1/ na DVD nosiči podpísaného zaručeným elektronickým podpisom zo dňa 24.07.2006. Obsahom tohto elektronického podania boli návrhy na vydanie platobných rozkazov vrátane príloh, pričom v zmysle ustanovenia § 42 ods. 1 O.s.p. uvedené podanie žalobcu 1/ urobil elektronickými prostriedkami obsahujúcimi elektronické dokumenty - žaloby - podpísané elektronickým zaručeným podpisom. Nesprávny úradný postup má spočívať v tom, že predmetné elektronické podanie nebolo riadne zaevidované ako návrh na začatie konania, v rozpore s v tom čase aktuálnym znením § 42 ods. 1 O.s.p.

8. Vykonaným dokazovaním súd prvej inštancie zistil, že DVD nosič obsahujúci podania z 24.07.2006 bol žalobcovi 1/ Okresným súdom Košice I obratom listom ako neprijatý vrátený z dôvodu, že súdy Slovenskej republiky nemajú k dispozícii elektronickú podateľňu a z uvedeného dôvodu mu reálne DVD nosič obsahujúci podania z 24.07.2006 vrátil. V danej veci nebolo sporné, že Ústavný súd Slovenskej republiky nálezom Ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 93/08-122 zo dňa 24.06.2008 konštatoval, že Okresný súd Košice I porušil základné právo žalobcu 1/ na súdnu ochranu podľa čl. 46. ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd neprijatím jeho podania zo dňa 24.07.2006 urobeného elektronickou formou a podpísaného zaručeným elektronickým podpisom. Ústavný súd Slovenskej republiky prikázal Okresnému súdu Košice I konať vo veci podania žalobcu 1/ z 24.07.2006 urobeného elektronickou formou a podpísaného zaručeným elektronickým podpisom podľa príslušných ustanovení O.s.p. Ďalej zaviazal Okresný súd Košice I povinnosťou uhradiť žalobcovi 1/trovy právneho zastúpenia. Sťažnosti vo zvyšnej časti nevyhoveli. Súd prvej inštancie uznesením vyhláseným na pojednávaní dňa 13.12.2017 upustil od vykonania dôkazom navrhnutým žalobcami, a to nariadením znaleckého dokazovania znaleckým ústavom Ekonomickej univerzity v Bratislave, odbor ekonómia a manažment, nakoľko navrhnuté dokazovanie vyhodnotil vzhľadom na výsledky vykonaného dokazovania ako nadbytočné. Z tohto skutkového stavu súd prvej inštancie vyvodil, že žaloba nie je dôvodná.

9. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa § 4 ods. 1, § 9 ods. 1, § 17 ods. 1, § 19 ods. 1, 3 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej len "zákon č. 514/2003 Z.z."), § 415 Občianskeho zákonníka. Poukázal na to, že zodpovednosť za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom podľa zákona č. 514/2003 Z. z. je jednou z foriem zodpovednosti štátu bez ohľadu na zavinenie a štát zodpovedá za škodu za súčasného splnenia troch podmienok:

- existencia nesprávneho úradného postupu,
- vznik škody ako majetkovej ujmy, resp. nemajetkovej ujmy,
- príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou.

V spore ako žalovaná vystupuje Slovenská republika, teda štát, ktorý je aj pasívne vecne legitimovaným v spore. Vzhľadom na skutočnosť, že stranou v spore bol štát, súd prvej inštancie sa zaoberal aj otázkou, kto má v mene štátu v danom spore konať. V tejto súvislosti súd prvej inštancie uzavrel, že v predmetnom spore s poukazom na § 4 ods. 1 písm. a) zákona č. 514/2003 Z. z. za štát koná Ministerstvo spravodlivosti SR. S poukazom na závery vykonaného dokazovania, z ktorých nesporne vyplynulo, že Okresný súd Košice I dňa 24.07.2006 neprijal elektronické podanie žalobcu 1/, doručené súdu na DVD nosiči, súd prvej inštancie dospel k jednoznačnému záveru, že neprijatím podania žalobcu 1/ zo dňa 24.07.2006 došlo zo strany Okresného súdu Košice I k nesprávnemu úradnému postupu. Súd prvej inštancie pri posúdení tejto otázky vychádzal z ust. § 42 ods. 1 O.s.p., zmeneného zákonom č. 215/2002 Z. z. o elektronickom podpise, na základe ktorého bolo umožnené urobiť podanie elektronickými prostriedkami zaručeným elektronickým podpisom. Pre úplnosť súd prvej inštancie zároveň dodal, že k príslušnému materiálno technickému zabezpečeniu súdov zo strany štátnej správy súdov došlo až začiatkom roka 2008. Po ustálení tejto podmienky pre priznanie nároku na náhradu škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. sa súd prvej inštancie sústredil na vyriešenie otázky, či v príčinnej súvislosti s vyššie označeným nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Košice I vznikla žalobcom uplatnená majetková a nemajetková škoda ako ďalšej podmienke pre priznanie uplatneného nároku.

10. Žalobca 2/ v spore tvrdil, že majetková škoda, ktorej vlastníkom sa na základe zmluvy o postúpení pohľadávky od žalobcu 1/ v priebehu sporu stal, tvorí:

- majetková škoda vo výške 4.289,32 eur
- príslušenstvo vo výške 14.950.847,11 eur.

K uplatnenej škode vo výške istiny súd prvej inštancie uviedol, že pri jej určení (ako súčet žalovaných istín) v celkovej výške 4.289,32 eur vychádzal žalobca z domnienky, resp. hypotézy tzv. 100% úspešnosti vo všetkých uplatnených nárokoch na zaplatenie koncesionárskych poplatkov, a to nielen vo vzťahu k rozhodovacej činnosti súdu, ale aj so zohľadnením tzv. 100% úspešnosti pri ich prípadnom vymáhaní. Z úradnej činnosti súdu je však v tejto súvislosti známe, že mnoho z podaných návrhov bolo odmietnutých, mnohé návrhy boli zastavené pre späťvzatie, alebo pre neodstrániteľnú prekážku konania, nakoľko označenie odporcov bolo bez diakritiky, mnohé návrhy boli zamietnuté pre nedostatok vecnej legitímácie, či už aktívnej alebo pasívnej. Nakoľko majetkovú škodu nie je možné založiť na ničím nepodložených domnienkach a hypotézach, súd prvej inštancie považoval uplatnenú škodu za dôkazne žalobcami nepreukázanú. Pri takto definovanej škode nemôže ísť o skutočnú škodu chápanú ako zmenšenie majetku poškodeného a ani o tzv. inú škodu, t.j. ušlý zisk.

K uplatnenej škode spočívajúcej z poplatkov z omeškania, ktoré by si žalobcovia mohli uplatniť voči dlžníkom v celkovej hodnote poplatkov z omeškania vo výške 14.946.557,79 eur, súd prvej inštancie uviedol, že žalobcovia si v dôsledku zmeny legislatívy v čase podania elektronických podaní súdu poplatky z omeškania už nemohli súdnou cestou uplatniť, keďže zákon č. 96/2006 Z. z., ktorým bol novelizovaný § 9 zákona č. 212/1995 Z. z. o koncesionárskych poplatkoch a ktorým bol inštitút poplatkov z omeškania nahradený inštitútom klasických úrokov z omeškania a ktorým bol v § 10b daný tzv. "generálny pardon", bol prijatý NR SR dňa 02.02.2006 a účinnosť nadobudol dňom jeho vyhlásenia, teda v období pred podaním elektronického návrhu na Okresný súd Košice I (24.07.2006). Záver o nepreukázaní nároku, súd prvej inštancie prijal aj ohľadom škody uplatnenej ako suma nákladov spojených s uplatnením vyššie označenej istiny vo výške 48.047,14 eur, nakoľko uplatnená škoda bola z pohľadu vedeného sporu nepreukázaná a bez akéhokoľvek súvisu s nesprávnym úradným postupom

Okresného súdu Košice I. Súd prvej inštancie v tomto smere poukázal na to, že pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. je okrem iného nevyhnutné preukázať existenciu škody. Súd prvej inštancie však ohľadom existencie škody prijal, s poukazom na vykonané dokazovanie jednoznačný záver, že žalobca 2/ nepreukázal existenciu škody, pretože nároky, ktoré si uplatnil v konaní bolo potrebné považovať, tak, ako to v spore tvrdila žalovaná, za výsostne hypotetické.

Žalobcom 2/ prebraté tvrdenie o premlčaní nárokov uplatnených dňa 24.07.2006 podaných na DVD nosiči súd prvej inštancie považoval za právne nepodložené. Z ustanovenia § 79 a § 82 Občianskeho súdneho poriadku (účinného do 30.06.2016) nebolo možné vyvodiť iný záver ako ten, že občianske súdne konanie bolo začaté dňom doručenia návrhu na začatie konania, ktorý má náležitosti podľa ustanovenia § 79 O.s.p. Pre posúdenie včasnosti uplatneného nároku teda nebolo rozhodujúce, či došlo k nesprávnemu úradnému postupu zo strany súdu, ktorý nemohol tento účinok vylúčiť, ale rozhodujúci bol len okamih podania návrhov na súd, k čomu preukázateľne došlo dňa 24.07.2006. Súd prvej inštancie v tejto súvislosti poukázal aj na k veci vzťahujúce sa rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva, z ktorého je nepochybné, že v zmysle zabezpečenia nápravy bolo uložené súdu zaregistrovať návrhy žalobcu tak, ako keby boli podané ku dňu, kedy ich žalobca predložil súdu po prvýkrát.

Súd prvej inštancie v ďalšom prijal záver, že pokiaľ by žalobca 1/ postupoval striktne v súlade s § 415 Občianskeho zákonníka a následne po odmietnutí elektronických podaní súdom realizoval podania inou formou predpokladanou v ustanovení § 42 ods. 1 O.s.p., náklady vzniknuté realizáciou takýchto náhradných podaní by v tom prípade žalobcovi 1/ (postúpené na žalobcu 2/) skutočne vznikli v súvislosti s nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Košice I (mzdové náklady pracovníkov vyhotovujúcich náhradné písomné podania, poštovné, administratívne náklady a pod.).

11. Pokiaľ išlo o uplatnený nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, súd prvej inštancie uviedol, že žalobca 1/ si v konaní uplatnil nárok na nemajetkovú ujmu vo výške 486.420,00 eur, ktorú považoval za spravodlivú satisfakciu za utrpený zásah do základných práv, kompenzujúcu každé porušenie práva na prístup k súdu, ktoré žalobca 1/ uplatňoval jednotlivo podaním 737 návrhov na začatie konania. Túto sumu žalobca 1/ určil ako súčin sumy 660,00 eur za každý jednotlivý právny prípad obsiahnutý na odmietnutom DVD nosiči. V súvislosti s uplatnenou nemajetkovou ujmovou však žalobca 1/ neprodukoval žiadny dôkaz preukazujúci oprávnenosť uplatneného nároku. Tento nárok žalobca 1/ odôvodnil len všeobecne tým, že neprijatie podaných návrhov okresným súdom spochybnilo právne postavenie žalobcu a bolo zasiahnuté do jeho právneho statusu. Ďalej uviedol, že neúspech a strata žalobcu 1/ ako podnikateľa vyvolaná neprijatím návrhov nepredstavovala podnikateľské riziko, ktoré by žalobca 1/ musel znášať, čo je však bez právnej relevancie. Súd prvej inštancie mal potom za to, že vzhľadom na zistený skutkový a právny stav predmetného sporu bolo konštatovanie porušenia práva dostatočným zadosťučinením pre žalobcu 1/.

12. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov dospel súd prvej inštancie k záveru o bezdôvodnosti nároku na náhradu tak majetkovej škody uplatnenej žalobcom 2/, ako aj nemajetkovej ujmy uplatnenej žalobcom 1/, nakoľko žalobcovia nepredložili súdu žiaden relevantný dôkaz pre prijatie záveru o vzniku, či už majetkovej škody alebo nemajetkovej ujmy. Nakoľko v spore nebol preukázaný vznik škody, nebolo v nadväznosti naň možné ani sa zaoberať príčinnou súvislosťou medzi nesprávnym úradným postupom dotknutého okresného súdu a uplatnenou škodu. Z týchto dôvodov súd prvej inštancie zamietol žalobu v celom jej rozsahu. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p..

13. Proti tomuto rozhodnutiu podali v zákonom stanovenej lehote žalobcovia odvolanie a navrhli, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Rozsudok súdu prvej inštancie napadli z dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b), d), e), f), h) CSP. Nesúhlasili so záverom súdu prvej inštancie, ktorý v odôvodnení uviedol, že žalobcovia dostatočným spôsobom nepreukázali vznik škody, keď túto vyčíslili len všeobecne, a to sumou, pričom ani v jednom prípade nepreukázali, že by postupom Okresného súdu Košice I. došlo k premlčaní nárokov žalobcov. Žalobcovia na obranu uviedli, že materiálnu škodu v podanej žalobe podrobne rozčlenili podľa jednotlivých zložiek a to na istinu koncesionárskych poplatkov (nárokov uplatnených neprijatými návrhmi), poplatky z omeškania z nezaplatených koncesionárskych poplatkov, trovy právneho zastúpenia, t.j. náklady spojené s uplatnením pohľadávok atď. a podrobne zdôvodnili existenciu nároku, ako aj ich výšku. Zároveň súdu prvej inštancie predložili dátový nosič, ktorý obsahoval komplexnú identifikáciu pohľadávok žalobcov, ktoré boli uplatnené návrhmi na začatie občianskeho

súdneho konania spracovanými v elektronickej forme a o ktorých nebolo súdmi rozhodované z príčin uvedených v žalobe, pričom takýmto nesprávnym úradným postupom došlo k ich premlčaniu. Dátový nosič obsahuje aj komplexné údaje o pohľadávkach žalobcov, ktoré vznikli z titulu nezaplatenia dlžných koncesionárskych poplatkov, t.j. údaje o legislatívne definovaných poplatkoch z omeškania, ktorých úhrada bola trvalo zmarená nelegálnym postupom súdov. Dátový nosič je tak dôkazom, ktorý potvrdzuje výšku uplatňovanej materiálnej škody a legitimizuje žalobcami vznesené nároky. Ako vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozsudku, súd prvej inštancie sa s obsahom predloženého dátového nosiča neoboznámil, teda nevykonal navrhované dokazovanie. Na základe aj tohto nevykonaného dokazovania následne súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobcovia nepreukázali vznik škody. Súd prvej inštancie neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal, navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, čo predstavuje odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. e) CSP. Žalobcovia v odvolaní namietali, že im bola postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom a tým aj možnosť predložiť návrhy na doplnenie dokazovania, keď súd prvej inštancie vo veci pojednával napriek tomu, že tu bol dôležitý dôvod na odročenie pojednávania. Uviedli, že predložili súdu prvej inštancie dôkazy a disponujú i ďalšími dôkazmi o tom, že vplyvom technologických a právnych limitov neboli a stále nie sú súdy schopné „vrátiť späť čas“ a vykonať vo vzťahu k elektronicke spracovaným návrhom procedúru prijatia podania tak, aby nedošlo k vytvoreniu prekážky premlčania. Podľa v tom čase účinného ustanovenia § 79 ods. 1 OSP konanie začínalo na návrh a s ohľadom na čas začínalo prijatím podania na základe uskutočnenej zákonom definovanej procedúry - ustanovenia §129 -139 vyhlášky č.543/2005 Z. z. o Spravovacom a kancelárskom poriadku pre okresné súdy, krajské súdy, Špeciálny súd a vojenské súdy. Súd preto nemôže „vrátiť späť čas“ podania a „tváriť sa“, že procedúra prijatia bola ukončená v deň, keď boli súdu po prvý krát doručené návrhy. V danom prípade žiaden z doručovaných návrhov nebol prijatým podaním, pretože súd neuskutočnil procedúru prijatia návrhu v zmysle platnej procesnej úpravy. Návrhy neboli spracované aplikáciou a vo vzťahu k nim neboli spracované potvrdenia o prijatí podania. Veciam neboli pridelené spisové značky (nedošlo k registrácii). Nedošlo teda k okamihu podania návrhov na súd s platným právnym účinkom začatia občianskeho súdneho konania. Žalobcovia opätovne v odvolaní poukázali na ust. § 5b zákona č.250/2007 Z. z. účinného od 01.05.2014, podľa ktorého súd je aj bez návrhu (dovolať sa) spotrebiteľa povinný prihliadnuť na premlčanie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi. Premlčanie tak nastane ako nezvratný dôsledok aplikácie ust. § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. súdom v sporovom konaní. Na preukázanie výšky škody žalobcovia s poukazom na porušenie poučovacej povinnosti podľa v tom čase účinného ust. § 120 ods. 4 OSP, v rámci odvolania navrhli doplnenie dokazovania a žiadali súd, aby na zodpovedanie tejto odbornej otázky ustanovil znalecký ústav: J. O. D. H. (evidenčné Číslo: XXXXXX), so sídlom: S. X. V., H. a to pre odbor: XXXXXX *. J. Z. I.I., B.: XXXXXX - Kontroling. Žalobcovia v konaní uplatňujú účtovnú hodnotu istiny koncesionárskych poplatkov a účtovnú hodnotu príslušenstva koncesionárskych poplatkov, ktorými v zmysle ust. § 9 zákona č. 212/1995 Z. z. (platného do 20.02.2006) sú poplatky z omeškania. Žalobcovia poukázali na to, že v tomto súdnom konaní súd sformuloval otázku, ktorú je v konaní potrebné vyriešiť, a to akú sumu bolo možné v konaniach pred okresným súdom na základe žalôb podaných na DVD nosičoch, vymôcť, pričom táto suma podľa súdu zodpovedá skutočnej škode žalobcov. Inými slovami v konaní je potrebné určiť tzv. všeobecnú hodnotu pohľadávok na zaplatenie koncesionárskych poplatkov a ich príslušenstva. Určenie tejto všeobecnej hodnoty pohľadávok je odbornou otázkou, pričom od tejto otázky závisí rozhodnutie súdu (v časti určenia výšky majetkovej škody). V ďalšom poukázali na skutočnosť, že návrhmi na začatie konania, ktoré doručili na okresný súd nežiadali priznanie nárokov na poplatky z omeškania, ale len výlučne samotné koncesionárske poplatky, a to vzhľadom na skutočnosť, že vtedy platná právna úprava to neumožňovala. Vzhľadom na skutočnosť, že Okresný súd Košice I. neprijal návrhy, ktorými sa uplatnili práva na úhradu koncesionárskych poplatkov, došlo tak k pretrhnutiu postupu, ktorý je nevyhnutné pre vznik oprávnenia na ďalšie vymáhanie poplatku z omeškania, teda príslušenstva koncesionárskych poplatkov. Bez uplatnenia práva na úhradu koncesionárskych poplatkov na príslušnom súde nie je možné pristúpiť k vymáhaniu príslušenstva. Preto v priamej príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom okresného súdu (odmietnutím žalôb na uplatnenie koncesionárskych poplatkov) došlo k vzniku škody aj v podobe zániku práva na vymáhanie príslušenstva koncesionárskych poplatkov. Definitívnym zánikom tohto príslušenstva bolo jednak plynutie času, keď sa jednotlivé nároky premlčali, ako aj v dôsledku tzv. generálnych pardonov, ktoré boli do právneho poriadku zavedené zákonom č. 96/2006 Z. z. a zákonom č. 309/2007 Z. z.. Uvedená argumentácia popisuje priamu príčinnú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody v podobe zániku práva na poplatky z omeškania, ktoré boli uplatnené v žalobe. V ďalšom žalobcovia namietali nesprávne vyhodnotenie znaleckého posudku predloženého žalobcami, keď ho súd prvej inštancie považoval za irelevantný. O skutočnostiach obsiahnutých v znaleckom posudku súd nie je kompetentný si vytvoriť vlastný úsudok,

nakoľko sa týkajú špecifik technologického riešenia duplikácie DVD nosiča. Žalobcovia sa vyjadrili i k námietke res iudicatae a dodali, že nesúhlasia so žalovanou a tvrdili, že v konaní nenastali také skutočnosti, ktoré by bránili súdu priznať nárok na náhradu nemajetkovej ujmy. Primerané finančné zadostučinenie, o ktorom fakultatívne rozhoduje Ústavný súd SR na návrh sťažovateľa podľa čl. 127 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, nemožno stotožniť s odškodným, ako úhradou nemajetkovej ujmy podľa ustanovenia § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. alebo s náhradou, či už za skutočnú škodu alebo za ušlý zisk. Primerané finančné zadostučinenie nie je zhodné s odškodnením, resp. úhradou nemajetkovej ujmy podľa ustanovenia § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. Vznik právne významného dôvodu na odškodnenie, resp. úhradu nemajetkovej ujmy podľa ustanovenia § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. nevylučuje, že za to isté správanie sa prizná aj primerané finančné zadostučinenie. V žiadnom konaní pred súdom doposiaľ nebolo rozhodované o odškodnení žalobcu za porušenie ustanovení procesných právnych predpisov úhradou nemajetkovej ujmy podľa § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z..

14. Žalovaná vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobcov uviedla svoj názor, že žalobcovia celkom zjavne nerozoznávajú medzi tým, čo je ich pohľadávka voči koncesionárom a medzi tým, čo predstavuje škodu, za ktorú by mala niesť zodpovednosť žalovaná v zmysle príslušných ustanovení zákona č. 514/2003 Z. z. Žalovaná má za to, že žalobcovia v konaní vznik škody nepreukázali, keď pri určení jej výšky vychádzali z domnienky resp. hypotézy 100% úspešnosti vo všetkých konaniach a to nielen vo vzťahu k rozhodovaniu súdu, ale aj vo vzťahu k následnej vymožitelnosti pohľadávok od koncesionárov. Žalovaná zdôraznila, že okresný súd bol vo vzťahu k podaniam žalobcov zo dňa 24.07.2006 viazaný nálezom Ústavného súdu SR, v zmysle ktorého bol povinný návrhy žalobcov prijať so spätnými účinkami. Uvedené znamená, že v prípade vznesenej námietky premlčania zo strany koncesionára bol súd prvej inštancie povinný túto posúdiť tak, akoby bol návrh zaregistrovaný ku dňu jeho doručenia a to bez ohľadu na to, s akým dátumom bol v skutočnosti zaregistrovaný. Povinnosťou žalobcov v konaní bolo teda nielen tvrdiť, že ich pohľadávky sú premlčané v dôsledku neprijatia ich podaní okresným súdom, ale túto skutočnosť aj relevantným spôsobom preukázať. V tomto smere žalobcovia neprodukovali v konaní žiadne dôkazy, teda neunesli bremeno dôkazu a namiesto toho len nesústredene opakovali argumentáciu o nemožnosti „vrátiť späť čas“. Na žalobcove „nové“ dôkazy, ktoré v odvolaní ani nekonkretizujú, už nie je možné prihliadať. K námietke žalobcov, že im bola postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom a tým aj možnosť predložiť návrhy na doplnenie dokazovania, keď súd prvej inštancie vo veci pojednával napriek tomu, že tu bol dôležitý dôvod na odročenie pojednávania, žalovaná poukázala na obsah zápisnice z pojednávania zo dňa 13.12.2017, z ktorého jednoznačne vyplýva, že boli splnené podmienky pre uskutočnenie pojednávania (strany resp. ich právni zástupcovia boli prítomní na pojednávaní), žalobcovia mali možnosť predložiť návrhy na doplnenie dokazovania, pričom zotrvali len na jedinom návrhu - znalecký posudok, o ktorom súd rozhodol tak, že ho nevykoná. Strany boli zároveň poučené podľa § 154 CSP. Na odročenie pojednávania tak nebol daný zákonný dôvod. Na základe uvedeného žalovaná zastáva názor, že súd žalobcom neodňal možnosť konať pred súdom. V ďalšom žalovaná zdôraznila, že žalobcovia v konaní nepreukázali existenciu ani jednej právoplatne nepriznanej pohľadávky od koncesionára z dôvodu vznesenej námietky premlčania. Osobitne absurdne vyznieva veta - „premlčanie tak nastane...“, formulovaná ako skutočnosť budúca, a nie skutočnosť minulá, hoci žalobcovia opakovali, že k premlčaniu už došlo. Je teda zrejmé, že ani sami žalobcovia nemajú doposiaľ za 7 rokov vedenia súdneho konania voči žalovanej jasno v tom, či k premlčaniu ich pohľadávok už došlo, alebo ešte len dôjde v prípade aplikácie § 5b zákona č. 250/2007 Z. z.. Žalovanej ďalej nie sú zrejmé dôvody, pre ktoré sa žalobcovia v odvolaní venujú argumentácii žalovanej prednesenej v konaní vo vzťahu k otázke začatia občianskeho súdneho konania, keď touto sa súd v napadnutom rozsudku nezaoberal. Totožné je možné konštatovať aj vo vzťahu k námietke rei iudicatae vznesenej žalovanou. Na strane žalobcov tak nebolo dôvodu, pre ktorý by sa mali predmetným otázkam venovať vo svojom odvolaní. Vo vzťahu k navrhovanému znaleckému dokazovaniu žalovaná uviedla, že jej nie je zrejmé, z akého dôvodu žalobcovia tento návrh uvádzajú vo svojom odvolaní, keď jeho vykonanie navrhli už v konaní pred súdom prvej inštancie a súd ho vyhodnotil ako nadbytočný. Bez osobitnej relevancie žalovaná považuje popis procesu uplatňovania koncesionárskych poplatkov, ktorým žalobcovia dôvodujú nárok na poplatky z omeškania ako príslušenstva, nakoľko žalobcami požadovaná náhrada škody pozostávajúca z poplatku z omeškania (ako aj trov konania) priamo závisela od vzniku škody v podobe samotných koncesionárskych poplatkov. Keďže žalobcovia vznik škody v podobe „premlčaných“ koncesionárskych poplatkov nepreukázali, posudzovanie vzniku škody v podobe vyčíslených poplatkov z omeškania, ako aj trov konania bolo zbytočné. K námietke žalobcov vo vzťahu k záveru súdu o irelevantnosti predloženého znaleckého posudku (pravdepodobne posudku č. 01/2009), žalovaná uviedla, že Okresný súd Košice I. bol viazaný rozhodnutím ÚS SR, teda bol povinný

bez ohľadu na možné technické problémy podania žalobcov zaregistrovať spätne. V tomto kontexte poukázala aj na rozhodnutie NS SR sp. zn. 6Cdo 455/2013, v ktorom sa Najvyšší súd SR zaoberal otázkou naplnenia príkazu, ako aj povinnosťou žalobcov návrhy opätovne súdu doručiť. Pokiaľ ide o priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch žalovaná uviedla, že žalobcovia v žalobe poukazovali na viaceré nálezy Ústavného súdu, v ktorých bolo sťažovateľom priznané právo na primerané finančné zadosťučinenie. Žalobcovia dokonca z týchto nálezov vychádzali pri vyčíslňovaní požadovanej výšky nemajetkovej ujmy, ktorá im mala v súvislosti s nesprávnym úradným postupom okresného súdu vzniknúť. Na jednej strane teda tvrdia, že primerané finančné zadosťučinenie priznávané ústavným súdom s náhradou nemajetkovej ujmy v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. nesúvisí, na strane druhej však na sumy priznaného finančného zadosť učinenia poukazujú a priamo z nich vychádzajú. Navyše žalobcovia si v tomto smere (§ 17 ods. 3) nespĺnili ani len povinnosť tvrdenia, keď svoj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy relevantným spôsobom neodôvodňovali a zároveň v konaní nepredložili jediný dôkaz, ktorý by vznik nemajetkovej ujmy na strane žalobcov resp. žalobcu 1/, ktorej náhrada by bola nevyhnutná v peňažnej podobe, preukazoval. Žalovaná napokon dala odvolaciemu súdu do pozornosti, že žalobca 1/ inicioval voči žalovanému na totožnom skutkovom a právnom základe 40 súdnych konaní. Čl. 2 ods. 2 CSP zakotvil ako základný princíp, princíp právnej istoty v nadväznosti, na ktorý žalovaná poukazuje na konania vedené pred Okresným súdom Bratislava I, v ktorých bol nárok žalobcu (prípadne žalobcov) na náhradu materiálnej škody a nemajetkovej ujmy za rovnaký nesprávny úradný postup súdu zamietnutý t.j. sp. zn. 3C/15/2010 (rozsudok je právoplatný v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 8Co/98/2017-450), 5C/158/2010, 7C 126/2010, 7C 127/2010, 8C/125/2010, 8C/126/2010, 9C/77/2010, 10C/62/2010 rozsudok je právoplatný v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 7Co/150/2016-477), 10C/63/2010 (rozsudok je právoplatný v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 8Co/136/2016), 11C 123/2010, 14C 124/2010, 14C 125/2010, 15C 61/2010, 16C/163/2011 (rozsudok je právoplatný), 18C 66/2010, 18C 67/2010, 19C/124/2010, 19C/125/2010, 24C 77/2012, 25C 169/2011 a 26C/124/2010. Rovnako bol nárok žalobcu zamietnutý aj v konaní pred Okresným súdom Dolný Kubín, sp. zn. 4C/53/2012, pričom rozsudok bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Žiline zo dňa 19.10.2015, sp. zn. 11Co /199/2015. Okresný súd Dolný Kubín totožne rozhodol aj vo veciach vedených pod sp. zn. 7C/80/2012 a 5C/113/2013. Žalovaná preto legitímne očakáva, že aj tento spor žalobcov založený na totožnom skutkovom a právnom základe, bude právoplatne zamietnutý v celom rozsahu. Preto navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

15. Žalobcovia sa k vyjadreniu žalovanej (bod 14 tohto rozsudku) písomne nevyjadrili, hoci im bolo vyjadrenie žalovanej doručené dňa 18.6.2018 (č.l. 448).

16. Odvolací súd preskúmal vec súc pritom viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku), túto prejednal bez nariadenia pojednávania keď pre nariadenie pojednávania podľa ustanovenia § 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku neboli splnené zákonné podmienky (nebolo potrebné doplniť resp. zopakovať dokazovanie, nevyžaduje to dôležitý verejný záujem) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcov nie je dôvodné.

17. Rozsudok súdu prvej inštancie odvolací súd potvrdil, pretože je v napadnutom výroku vecne správnym a keďže sa stotožňuje s dôvodmi napadnutého rozsudku ako správnymi, rozsudok odvolacieho súdu už ďalšie dôvody neobsahuje (§ 387 ods. 1, 2 C.s. p.).

18. V posudzovanej veci vykonal súd prvej inštancie všetko dokazovanie potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností významných pre posúdenie dôvodnosti podanej žaloby, ktorou sa žalobcovia domáhali zaplatenia náhrady škody a nemajetkovej ujmy, ktorá im mala podľa ich tvrdení vzniknúť tým, že Okresný súd Košice I. neprijal ich návrhy na začatie konania o zaplatenie peňažných súm, doručené mu dňa 24.07.2006 na priloženom DVD, ako aj na posúdenie opodstatnenosti tvrdení, ktoré uvádzal žalovaný na svoju obranu, pričom zhodnotením výsledkov vykonaného dokazovania v súlade s ustanovením § 191 CSP dospel k správnym skutkovým záverom relevantným pre právne posúdenie dôvodnosti podanej žaloby. Na takto ustálený skutkový stav aplikoval zodpovedajúce ustanovenia zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov a svoje dôvody, pre ktoré podanú žalobu zamietol a nestotožnil sa tak s argumentáciou žalobcov o spôsobení škody a nemajetkovej ujmy postupom Okresného súdu Košice I. vo veciach, v ktorých podal dňa 24.07.2006 na priloženom DVD návrhy na začatie konania

o zaplataenie peňažných súm, aj dostatočne v súlade s § 220 ods. 2 CSP odôvodnil, pričom sa vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami podstatnými pre právne posúdenie veci, ako aj so všetkými relevantnými argumentmi sporových strán a dôsledne posúdil opodstatnenosť všetkých právne a skutkovo relevantných námietok strán súvisiacich s predmetom konania. Obsah odvolania žalobcov nie je spôsobilý spochybniť správnosť záverov napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, z hľadiska nimi uvádzaných tvrdení v podanom odvolaní, keď ani v odvolacom konaní neboli zistené také rozhodujúce skutočnosti alebo dôkazy, ktoré by spochybňovali správnosť právnych záverov, na ktorých súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie. V odvolacom konaní tiež nevyšlo najavo, že by konanie, ktoré predchádzalo vydaniu napadnutého rozhodnutia, trpelo takou vadou, ktorá by mala za následok vecnú nesprávnosť jeho rozhodnutia. Súd prvej inštancie postupoval správne, keď v danej veci zisťoval základné predpoklady vzniku objektívnej zodpovednosti žalovaného za škodu spôsobenú súdom v súvislosti s tým, že Okresný súd Košice I. neprijal ich návrhy na začatie konania o zaplataenie peňažných súm, doručené mu dňa 24.07.2006 na priloženom DVD, v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z., podľa ktorého musia byť súčasné splnenie tri podmienky, a to: 1/ nezákonné rozhodnutie alebo nesprávny úradný postup súdu, 2/ existencia škody a nemajetkovej ujmy vyjadriteľnej v peniazoch a 3/ príčinná súvislosť medzi škodou (nemajetkovou ujmov) a nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom.

19. V preskúmvanej veci je správny záver súdu prvej inštancie, že vzhľadom na skutočnosť, že Ústavný súd SR vo svojom náleze sp. zn. II. ÚS 93/08 konštatoval porušenie práva žalobcu 1/ na prístup k súdu neprijatím predmetných návrhov na začatie konania na priloženom DVD, pričom zároveň záväzne pre konajúci všeobecný súd poukázal na to, že primeraným opatrením na ukončenie porušovania práv žalobcu 1/ bude náprava spočívajúca v čo najskoršom zaregistrovaní originálnych podaní s dátumom, kedy boli doručené žalobcom 1/ na súd po prvýkrát a ich vybavenie v súlade so všetkými požiadavkami na spravodlivý proces, nemohlo dôjsť v príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Košice I. k premlčaniu pohľadávok žalobcov.

20. Napriek počiatočnému nesprávnemu úradnému postupu daného súdu bol totiž v dôsledku uvedeného vo všetkých veciach (návrhoch na začatie konania obsiahnutých na DVD) priznaný podaniu návrhov na DVD plný účinok odo dňa 24.07.2006, a to vrátane následku spočívajúceho v spočívaní plynutia premlčacej doby uplatnených práv (už) od uvedeného dňa. Na uvedené pritom nemá žiadny vplyv ani prípadná nespôsobilosť technického vybavenia na všeobecných súdoch, ktorá je z hľadiska právneho posúdenia otázky premlčania bez akejkoľvek relevancie. Dôležitou a rozhodujúcou skutočnosťou v danej veci bolo i to, že ani jedna žaloba žalobcov nebola zamietnutá s poukazom na premlčanie žalovanej pohľadávky titulom jej oneskoreného podania (resp. zaevidovania Okresným súdom Košice I.), ktoré malo byť vyvolané včasným nezaevidovaním pôvodného DVD nosiča žalobných návrhov. Včasné nezaevidovanie týchto podaní (namietaný nesprávny úradný postup Okresného súdu Košice I.) teda nemalo žiaden vecný súvis s uplatňovanou náhradou škody. Ten by tu nanajvýš mohol byť len vtedy, ak by niektorá z týchto žalôb bola súdmi zamietnutá pre premlčanie uplatneného práva, pričom toto premlčanie (oneskorené podanie žaloby) bolo vyvolané práve oneskoreným zaevidovaním týchto žalôb Okresným súdom Košice I.. Navyše odvolací súd sa plne stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie o „hypotetickosti“ vzniku žalovanej škody, pričom v tomto smere v podrobnostiach odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku v jeho článkoch 25, 26, 27, s ktorým sa odvolací súd plne stotožňuje a odkazuje naň. Na základe uvedeného sa potom i odvolací súd stotožnil so záverom prvoinštančného súdu, že zákonom stanovené predpoklady vzniku zodpovednosti žalovaného za majetkovú škodu uplatnenú podanou žalobou neboli v preskúmvanej veci splnené.

21. Rovnako sa odvolací súd stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že podanej žalobe nebolo možné vyhovieť ani v časti požadovanej náhrady nemajetkovej ujmy, nakoľko žalobca 1/ jej vznik nijako nepreukázal, keď sa v tomto smere obmedzil len na všeobecné tvrdenia o jej vzniku. Nepreukázal splnenie ani jednej z podmienok § 17 ods. 2, 3 zákona č. 514/2003 Z.z.. Žalobca 1/ teda ničím nepreukázal, aké negatívne dopady mal predmetný nesprávny úradný postup Okresného súdu Košice I. vyvolať v sfére jeho dobrého obchodného mena príp. povesti. Navyše žalobca 1/ tu sám nerozlišuje medzi nárokom na náhradu nemajetkovej ujmy a primeraným finančným zadosťučinením, ktoré priznáva Ústavný súd SR v prípade konštatovania porušenia ústavného práva sťažovateľa. Žalobca 1/ v podstate stotožňuje tieto nároky do jedného, keď náhradu nemajetkovej ujmy (bez preukázania konkrétnych negatívnych dopadov a zásahov do jeho mena a povesti) v podstate odôvodňuje a zamieňa si s predpokladmi pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia ústavným súdom pri konštatovaní

porušenia ústavných práv sťažovateľa. Ak potom sám žalobca 1/ v podanom odvolaní tvrdí, že nárok na priznanie finančného zadosťučinenia ústavným súdom je niečo iné, ako náhrada nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z.z.(teda, že ide o dva samostatné nároky), sám mal i samostatne preukazovať splnenie predpokladov pre jej priznanie podľa § 17 ods. 2, 3 zákona č. 514/2003 Z.z.. Pre priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa zákona č. 514/2003 Z.z. nestačilo teda iba samotné konštatovanie porušenia ústavného práva žalobcu 1/, ale vyžadovalo sa i preukázanie, že toto porušenie (a teda nesprávny úradný postup Okresného súdu Košice I.) vyvolalo konkrétne negatívne následky v jeho osobnostnej sfére (dobré meno a povesť), ktoré by bolo potrebné odškodniť i priznaním nemajetkovej ujmy v peniazoch. Za správny treba považovať i záver prvoinštančného súdu, že ak by aj boli splnené ostatné predpoklady pre vznik zodpovednosti žalovaného za škodu, nepochybne by bolo potrebné považovať za dostatočné poskytnutie nepeňažného zadosťučinenia. To však žalobca podanou žalobou neuplatnil, a navyiac, túto funkciu už nepochybne splnilo aj opakované konštatovanie porušenia jeho práva na prístup k súdu Európskym súdom pre ľudské práva v Štrasburgu, i v konaniach pred Ústavným súdom SR.

22. Správny bol rovnako postup prvoinštančného súdu, ktorý sa po zistení, že v danej veci neboli naplnené predpoklady vzniku zodpovednosti štátu za škodu, už podrobnejšie nezaoberal výškou uplatneného nároku a v tomto smere nevykonal ani žalobcami navrhované znalecké dokazovanie, keď ustálenie výšky uplatnenej náhrady majetkovej škody nemohlo mať žiadny význam pre rozhodnutie súdu prvej inštancie vo veci samej. Pokiaľ žalobcovia v odvolaní v tomto smere opätovne navrhli vykonať znalecké dokazovanie znaleckým ústavom Ekonomická univerzita v Bratislave na zodpovedanie otázky, akú sumu bolo možné v konaniach pred okresným súdom na základe žalôb podaných na DVD nosičoch, vymôcť, inými slovami aká je tzv. všeobecná hodnota jeho pohľadávok na zaplatenie koncesionárskych poplatkov a ich príslušenstva, odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že na jeho vykonanie niet žiadneho dôvodu.

Nedôvodná bola tiež argumentácia žalobcov, ktorí v podanom odvolaní namietali správnosť záveru prvoinštančného súdu, že vzhľadom na rozhodnutia Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu, nemohlo dôjsť v dôsledku prvotného neprijatia návrhov na začatie konania k premlčaniu práv žalobcov. Je totiž bez akejkoľvek pochybnosti, že (predovšetkým) na základe rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu ako i Ústavného súdu vo veci žalobcov proti Slovenskej republike bol i Okresný súd Košice I. povinný riadne prejednať návrhy žalobcov doručené mu dňa 24.07.2006 na DVD a vo všetkých konaniach vychádzať z toho, že návrh bol súdu doručený (a teda právo bolo na súde uplatnené) už dňa 24.07.2006. V súlade s citovaným rozhodnutím Okresný súd Košice I. aj postupoval, keď žalobcu 1/ (hoci márne) vyzval na doručenie kópie DVD obsahujúceho predmetné návrhy. Neprijatie návrhov na začatie konania doručených dňa 24.07.2006 Okresnému súdu Košice I. na priloženom DVD (teda namietaný nesprávny úradný postup, ktorý má byť príčinou vzniku uplatnenej škody a nemajetkovej ujmy) preto nepochybne nemohlo spôsobiť premlčanie práva žalobcu a v nadväznosti na to ani ich nevyožiteľnosť v konaní na súde (ani jedna žaloba žalobcov nebola z tohto dôvodu zamietnutá).

23. Bez zreteľa na uvedené, však súd prvej inštancie správne v tejto súvislosti poukázal i na to, že žalobcovia v žiadnom smere nekonkretizovali jednotlivé čiastkové nároky, ktoré by mali byť premlčané a neprípustne sa obmedzil iba na všeobecné tvrdenie o tom, že sú premlčané všetky. Zároveň je zjavne nesprávna a neopodstatnená i argumentáciu žalobcov v odvolaní, že proces prijatia ich podaní uložených na DVD nosiči bol ukončený v deň, keď boli súdu po prvý krát doručené návrhy, nakoľko, ak by ich doručili opätovne, porušili by čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, relevantné ustanovenia vtedy platného O.s.p. a vyhlášky č. 543/2005 Z.z. o Spravovacom a kancelárskom poriadku pre súdy, pričom rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky vydané v tejto súvislosti sú absolútne nerealizovateľné. Bez právneho významu je námietka žalobcov, že právny názor ústavného súdu o zachovaní právnych účinkov podania nebol pre okresný súd právne záväzný. Neopodstatnená je rovnako argumentácia žalobcov v odvolaní týkajúca sa správnosti záverov prvoinštančného súdu v časti uplatnenej náhrady nemajetkovej ujmy, v rámci ktorej žalobcovia zdôraznili i to, že v žiadnom konaní pred súdom doposiaľ nebolo rozhodnuté o ich odškodnení za porušenie ustanovení procesných právnych predpisov úhradou nemajetkovej ujmy podľa ustanovenia 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. Ako už odvolací súd uviedol aj vyššie, záver súdu prvej inštancie, podľa ktorého v danom prípade neboli splnené zákonom stanovené predpoklady na jej priznanie, keďže žalobca 1/ jej vznik nijako nepreukázal a navyiac,

ním tvrdená nemajetková ujmy nemohla vzniknúť v príčinnej súvislosti s namietaným nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Košice I., je v celom rozsahu správny.

24. Napokon, pokiaľ ide o námietku žalobcov, že im súd prvej inštancie odňal možnosť konať pred súdom tým, že napadnutý rozsudok nedostatočne odôvodnil, odvolací súd ju považuje za nedôvodnú a účelovú. Súd prvej inštancie totiž v odôvodnení svojho rozsudku náležite zhrnul tvrdenia žalobcov i žalovaného, vysvetlil podstatu sporu, opísal vykonané dôkazy, ktoré i správne vyhodnotil, pričom zároveň zhrnul relevantnú platnú právnu úpravu, podľa ktorej spor posúdil, a so zreteľom na všetky relevantné čiastkové predbežné otázky, dôvody, pre ktoré žalobu ako nedôvodnú zamietol, aj dostatočne vysvetlil, keď sa vysporiadali so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami podstatnými pre právne posúdenie veci. Nepochybne preto súd prvej inštancie svojim postupom, resp. nedostatočným odôvodnením napadnutého rozsudku, nezasiahol do práva žalobcov na spravodlivý súdny proces. Súdu prvej inštancie teda nemožno vytknúť žiadne procesné pochybenie ani pochybenie pri skutkovom a právnom posúdení nároku žalobcov na náhradu škody a nemajetkovej ujmy, ktorá im mala vzniknúť nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Košice I., pričom ani v odvolaní žalobcovia neuviedli žiadne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali odlišné právne posúdenie ktorejkoľvek z otázok významných pre rozhodnutie v danom spore odvolacím súdom. Súd prvej inštancie sa v rámci predmetného konania vypořiadal so všetkými relevantnými skutočnosťami uvádzanými v žalobe a svoje rozhodnutie vydal v súlade s platnou právnu úpravou.

25. Z hľadiska zákonnej požiadavky na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, na zachovanie práva účastníka na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, na každý argument účastníka nie je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných účastníkom konania, čo sa nepochybne v prejednávanej veci stalo (porovnaj napr. m.m. rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.9.2012 vo veci Vojtěchová proti Slovenskej republike /sťažnosť č. 59102/08/, nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 14.9.2011, č. k. I. ÚS 361/2010-34, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 17.6.2009, sp.zn. 5 M Cdo 8/2008).

26. Záverom odvolací súd ešte poznamenáva, že rozhodol bez nariadenia pojednávania dôvodiac ustanovením § 378, § 219 ods. 3 C.s.p. a už vyššie uvedenými dôvodmi. S dôrazom na to, že nedopíňal dokazovanie, a preto prípadne ďalšie tvrdenia prednesené stranami sporu na pojednávaní na odvolacom súde už nemohli mať vplyv na iné rozhodnutie odvolacieho súdu. Postačovalo preto preskúmanie veci na základe spisovej dokumentácie; strany sporu, predovšetkým odvolatelia, ani nevzniesli žiadny presvedčivý dôkaz potvrdzujúci, že iba ústna časť pojednávania nasledujúca po výmene písomných stanovísk by mohla zaručiť spravodlivé konanie (porovnaj napr. rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.4.2002, č. 64336/01, vo veci W. X. D. Z. proti Portugalsku; porovnaj tiež rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky napr. vo veci vedenej pod sp.zn. 5 Cdo 218/2009, 3 Cdo 51/2011, 3 Cdo 186/2012, 7 Cdo 56/2011).

27. Pri rozhodovaní o trovách odvolacieho konania vychádzal odvolací súd z ustanovenia § 396 ods. 1, v spojení s § 255 ods.1 C.s.p. a ich náhradu úspešnému žalovanému nepriznal, pretože mu v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli.

28. Odvolací súd prijal rozhodnutie jednohlasne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011, § 393 ods. 2 Civilného sporového poriadku).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C.s.p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 C.s.p. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).